

CAPITOLUL I

Turnul era rotund, cu o sfârlează în vârf. Sfârleaza avea înfățișare de cioară cu o săgeată în plisc, ca să arate dincotro bate vântul.

În vârful turnului se găsea o încăpere rotundă, curios de neplăcută, în care trăgea curentul. Pe latura de răsărit era o cămăruță, care avea o gaură în podea. Gaura aceasta dădea spre ușile exterioare, două la număr, și prin ea oamenii puteau să azvârle pietre când turnul era asediat. Din păcate, vântul dădea năvală tot pe acolo și ieșea prin ferestrele fără geamuri sau pe coș. Asta dacă nu bătea în direcție opusă, caz în care intra pe ferestre și ieșea prin gaură. Era ca într-un tunel de vânt. O a doua neplăcere în camera aceasta era fumul de turbă¹, provenit însă nu de la focul dinăuntrul ei, ci de la acela din încăperea de dedesubt. Complicatul sistem de curenți aspira fumul din interiorul coșului. Pe vreme umedă, zidurile de piatră asudau. Nici mobilierul nu era mai confortabil. Consta exclusiv din mormane de pietre – numai bune de aruncat prin gaură –, câteva arbalete genoveze ruginite și săgețile lor, și o grămadă de bucăți de turbă pentru focul neaprins. Cei patru copii nu aveau unde să doarmă. Dacă încăperea ar fi fost

¹ Cărbune inferior, format prin carbonizarea parțială a unor plante de mlaștină și folosit mai ales drept combustibil.

pătrată, și-ar fi putut aranja un pat-dulap¹, însă, date fiind împrejurările, erau siliți să doarmă pe jos, unde se acopereau cum puteau mai bine, cu paie și pături.

Din pături, copiii ridicaseră un cort improvizat și, sub el, strânși unul într-altul, spuneau o poveste. Își auzeau mama hrănind focul în camera de dedesubt, așa că, de teamă să nu-i audă și ea, vorbeau în șoaptă. Nu se temeau că o să-i bată dacă îi descoperea. O adorau orbește și necondiționat, fiindcă avea un caracter mai puternic decât al lor. Și nici nu le interzisese să mai vorbească după ora de culcare. Nu, teama lor venea mai degrabă din aceea că fuseseră crescuți – poate din indiferență, sau din lene, sau chiar dintr-un soi de cruzime posesivă – în așa fel încât să nu poată deosebi cu ușurință binele de rău, să nu își dea seama când sunt cu minți și când fac vreo obrăznicie.

Șopteau între ei în galica scoțiană². Sau mai degrabă într-un straniu amestec de galică și vechea limbă cavalerescă. Aceasta din urmă le era predată deoarece avea să le fie de folos când vor crește. Engleză învățau puțină. Peste ani, când aveau să ajungă cavaleri faimoși la curtea marelui rege, vor vorbi cu toții engleza la perfecție. Mai puțin Gawaine, care, ca șef al clanului, își va păstra dinadins accentul scoțian, ca să arate că nu se rușinează cu obârșia lui.

¹ Un tip de pat numit în franceză *lit-clos* sau *lit-cage*, iar în engleză, *box-bed* sau *cupboard bed*, folosit în Europa occidentală începând cu Evul Mediu târziu. Numele îi vine de la faptul că era mascat în interiorul unui dulap complet sau doar pe jumătate deschis.

² *Gaelic*, în original, se referă la un grup de limbi vorbite de celții din Irlanda, Scoția și Insula Manx, respectiv *Irish Gaelic*, *Scottish Gaelic* și *Manx*.

Gawaine era cel care spunea povestea, fiind cel mai în vârstă dintre toți. Stăteau întinși unul lângă altul, ca niște broaște subțiri, ciudate și tainice, cu trupuri bine alcătuite, gata să se împlinească de îndată ce ar fi fost hrănite cum se cade. Aveau păr deschis la culoare. Al lui Gawaine era de-un roșu strălucitor, iar al lui Gareth, mai bălai ca spicul grâului. Ca vârstă erau între zece și paisprezece ani, Gareth fiind mezinul. Gaheris era un copil nesimțitor. Agravaine, al doilea ca vârstă după Gawaine, era istețul familiei, pișicher, înclinat spre văicăreală și temător de durere. Asta pentru că era înzestrat cu o imaginație bogată și își folosea capul mai mult decât ceilalți trei.

— Cu multă vreme în urmă, eroii mei, spunea Gawaine, înainte să ne fi născut, fie și în gând, trăia la noi o bunică frumoasă, pe nume Igraine.

— Este contesa de Cornwall, zise Agravaine.

— Bunica noastră este contesa de Cornwall, încuviință Gawaine, și sângerosul rege al Angliei s-a îndrăgostit de ea.

— Numele lui era Uther Pendragon, zise iarăși Agravaine.

— Cine e la rând să spună povestea? îl întrebă Gareth, mânios. Închide gura.

— Regele Uther Pendragon, își urmă Gawaine șirul povestirii, trimise după contele și contesa de Cornwall...

— Bunicul și bunicuța, zise Gaheris.

— ... și le vesti că e musai să stea cu el, în casa lui din Turnul Londrei. Apoi, după ce s-au mutat cu el acolo, i-a cerut bunicuței noastre să fie soția lui, în loc să fie cu bunicul. Însă frumoasa și neprihănită contesă de Cornwall...

— Bunicuța, zise din nou Gaheris.

— Lua-o-ar necazurile de treabă, vrei să ne dai pace? se înfurie Gareth.

Se iscă o ciondăneală pe înfundate, presărată cu ghionturi, icnete și proteste.

— Frumoasa și neprihănită contesă de Cornwall, re-luă Gawaine, a nesocotit curtea pe care i-o făcea Regele Uther Pendragon și i-a povestit totul bunicului nostru. „Bănuiesc că a trimis după noi ca să mă batjocorească“, a spus ea. „De aceea, bărbate, sfatul meu este să plecăm neîntârziat de aici și să călătorim toată noaptea spre castelul nostru.“ Astfel au ieșit ei din cetate în mijloc de noapte...

— În miez de noapte, îl corectă Gareth.

— ...când toată suflarea dormea dusă, și la lumina unui felinar și-au înșeuat armăsarii cei mândri, cu pri-viri focoase, iuți de picior, simetrice și vehemenți, cu buze mari și capete mici, pornind în galop spre Cornwall.

— A fost o călătorie groaznică, zise Gaheris.

— Au omorât caii sub ei, zise și Agravaine.

— Ba nu i-au omorât, îl contrazise Gareth. Bunicul și bunicuța nu ar fi călărit niciun cal ca să-l omoare.

— Nu? se miră Gaheris.

— Nu, nu i-au omorât, zise și Gawaine după o clipă de gândire. Dar au fost pe-aproape.

Și își continuă povestea.

— În zori, când a aflat Regele Uther Pendragon ce se petrecuse, a fost cu o falcă în cer și una în pământ.

— Pe pământ, sugeră Gareth.

— În pământ. Regele Uther Pendragon era cu o falcă în cer și una în pământ. „Capul contelui va sta unde îi stau și picioarele, jur pe ce am mai sfânt!“ a zis el. Și astfel i-a trimis bunicului o scrisoare, în care îi porunca să

se pregătească, fiindcă în patruzeci de zile avea să-l scoată din cel mai puternic castel al lui!

— Avea două castele, zise Agravaine cu mândrie. Castelul Tintagil și Castelul Terrabil.

— Bunicul a dus-o pe bunicuța în Castelul Tintagil, iar el s-a dus în Terrabil, și Regele Uther Pendragon a venit și le-a împresurat pe amândouă.

— Și-acolo, strigă Gareth, care nu se mai putea abține, a ridicat regele multe steaguri și s-a făcut război mare de amândouă părțile, și mulți oameni au pierit!

— O mie? sugeră Gaheris.

— Pe puțin două mii, îl contrazise Agravaine. Noi, scoțienii, nu am fi trecut prin sabie mai puțin de două mii. Cred că au fost vreun milion.

— Și astfel, în vreme ce bunicul și bunicuța câștigau bătăliile și se părea că Regele Uther va fi înfrânt, a picat din senin un netrebnic de vrăjitor, pe nume Merlyn...

— Un negromant¹, lămuri Gareth.

— Și ce să vezi? Negromantul ăsta, prin lucrările lui diavolești, a izbutit să-l strecoare pe Regele Uther în Castelul bunicuței. Bunelul de-ndată a dat iureș din Terrabil, dar a fost răpus în luptă...

— Mișelește.

— Și sârmana contesă de Cornwall...

— Frumoasa și neprihănită Igraine...

— Bunicuța noastră...

— ...a căzut prizonieră la ticălosul, sudistul², nelegiuitul de Rege al Dragonului, și cu toate că avea deja trei fiice frumoase...

¹ Corect este „necromant“, adică o persoană, un vrăjitor care invocă sufletele morților pentru a afla viitorul.

² *Southron*, în original, adică om din sud, termen folosit de scoțieni pentru a se referi la englezi.

— Încântătoarele surori Cornwall.

— Mătușa Elaine.

— Mătușa Morgan.

— Și mămicuța.

— Și chiar dacă avea aceste trei fete încântătoare, a fost silită să se mărite cu regele Angliei, omul care îi ucisese bărbatul!

Se gândiră în tăcere la crunta mișelie englezească, copleșiți de deznodământul ei. Era povestea preferată a mamei lor, în rarele ocazii în care se ostenea să le spună una, așa că o învățaseră pe dinafară. La final, Agravaine cită un proverb strămoșesc, pe care tot de la ea îl știau.

— Patru sunt lucrurile, șopti băiatul, în care un scoțian nu poate avea încredere: cornul vacii, copita calului, mârâitul câinelui și râsul englezului.

Se foiră neliniștiți prin paie, ciulind urechea la vreo mișcare furișată în camera de jos.

Camera de sub cei patru povestitori era luminată de o lumânare stingheră și de flăcările ca șofranul ale focului de turbă. Era sărmană pentru o odaie regească, dar măcar avea un pat, unul mare, cu baldachin, care pe timpul zilei slujea drept tron. Deasupra focului clocoțea un ceaun de fier cu trei picioare. Lumânarea fusese așezată dinaintea unei bucăți de alamă lustruită, care servea de oglindă. În odaie erau două ființe însuflețite – regina și o pisică, amândouă cu păr negru și ochi albaștri.

Pisica zăcea pe-o parte în lumina focului, de parcă ar fi fost moartă. Asta din pricină că picioarele îi fuseseră legate precum acelea ale unei căprioare ce trebuie dusă acasă după vânătoare. Se zbătuse o vreme, apoi se

lăsase păgubașă, iar acum se uita lung la flăcări, cu ochii mijiți și coastele tresăltând, curios de resemnată. Sau poate numai sfârșită, fiindcă animalele știu când le-a sosit ceasul. Cele mai multe înfruntă moartea cu o demnitate de care oamenii nu au parte. Pisica aceasta, cu flăcăruiile ce-i dansau în ochii codați, urmărea pe semne alaiul celor opt vieți trecute și cugeta la ele cu stoicism de animal, dincolo de speranță ori temere.

Regina luă pisica în brațe. Voia să încerce o binecunoscută vrajă, una prin care te făceai nevăzut, ca să se distreze puțin, sau măcar să-și mai treacă timpul, cât bărbații erau la război. Nu era o vrăjitoare adevărată, ca sora ei, Morgan le Fay, căci nu o ajuta capul să deprindă vreo artă mai grea, fie ea și Întunecată. Făcea asta pentru că, asemeni tuturor femeilor din spița ei, avea vrăjitoriile în sânge.

Pisica se zvârcoli de câteva ori în apa clocotită, apoi urlă înfiorător. Chiar legată, încerca să sară ori să înoate, blana udă legănându-se în aburul fierbinte și scânteind ca spinarea unei balene străpunse de ostie. Botul i se descleștă înfiorător, dând la iveală gâtlejul rozaliu și dinții albi și ascuțiți ca spinii. După primul urlet, nu a mai reușit să scoată niciun sunet, doar să caște fălcile. Apoi și-a dat sufletul.

Regina Morgause a Ținutului Lothian și Insulelor Orkney ședea lângă cean și aștepta. Din când în când mai amesteca în fiertură cu o lingură de lemn. În odaie se răspândi duhoarea de pisică opărită. Dacă ar fi privit-o cineva la lumina măgulitoare a focului, ar fi văzut ce superbă creatură era în seara aceea: ochi mari și adânci, părul cu luciri negre, trupul plin și un vag aer preocupat de șoptele care se auzeau din camera de sus.

— Răzbunare! zise Gawaine.

— Nu îi greșiseră cu nimic Regelui Pendragon.

— Nu voiau decât să fie lăsați în pace.

Pe Gareth îl durea ocara siluirii bunicii lor din Cornwall, tabloul unor oameni nevinovați și lipsiți de putere, căzuți pradă unei tiranii de nebiruit – străvechea tiranie a Englezului¹, văzută de fiecine locuitor al Insulelor ca o nedreptate făcută lui însuși. Gareth era un băiat generos. Detesta lupta inegală dintre cei puternici și cei slabi, sentiment ce-i umplea inima până aproape să-l sufocă. Gawaine, pe de altă parte, era furios că victimă căzuse tocmai familia lui. Nu vedea nimic nedrept în victoria celor puternici, doar că era cumplit de nedrept ca ei să triumfe asupra clanului său. Nu era nici deștept, nici sensibil, dar era credincios. Îndărătnic de credincios uneori, iar mai târziu, enervant sau chiar prostesc de credincios. Pentru el, era așa cum avea să fie mereu: Sus Orkney, orice ar fi. Al treilea frate, Agravaine, era mișcat fiindcă povestea avea legătură cu mama lor. Nutrea față de ea simțăminte curioase, pe care însă nu le destăinuia nimănui. Cât despre Gaheris, el făcea și simțea la fel ca ceilalți.

Trupul pisicii se fărâmițase. Îndelungata fierbere îi desfăcuse carnea de pe oase, până când în ceainic nu mai rămăsese decât un strat gros de blană, grăsime și bucățele de carne. Dedesubtul lui, oasele albe se roteau în vârtejurile apei. Cele mai grele stăteau nemișcate,

¹ *Gall*, în original. Printre altele, este și un cuvânt care, în Irlanda, înseamnă „străin“ sau „irlandez anglicizat“. În text el se opune lui *Gael*, termen care se referă la un membru al populațiilor celtice din Scoția, Irlanda și Insula Man, care vorbesc o limbă galică (*Scottish/Irish Gaelic* și *Manx Gaelic*).

iar membranele străvezii se ridicau grațios, ca niște frunze purtate de vântul toamnei. Regina, strâmbând ușor din nas la izul greu de fiertură nesărată, strecură zeama într-un alt ceaun. Pe țesătura folosită drept strecurătoare rămaseră resturile de pisică, o masă umedă de blană încălțită, fâșiute de carne și oscioare delicate. Suflă și mestecă în ele cu coada lingurii, împungând din loc în loc, ca să iasă căldura. După o vreme, putu să facă asta chiar cu degetele.

Regina știa că toate pisicile negre au un os anume, care, ținut în gură după ce animalul a fost fiert de viu, te poate face nevăzut. Însă nimeni nu știa, nici măcar în zilele acelea, care era osul cu pricina. Iată de ce vraja trebuia legată în fața unei oglinzi – pentru ca osul cel bun să poată fi găsit prin încercări repetate.

Nu că Mortgause ar fi cochetat cu invizibilitatea. Ba s-ar putea chiar spune că, fiind atât de frumoasă, ar fi detestat-o. Dar bărbații erau plecați. I-ar fi dat de lucru – o vrajă ușoară și foarte cunoscută. În plus, era o scuză ca să mai întârzie în fața oglinzii.

Regina despărți resturile pisicii în două grămăjoare, una ordonată, alcătuită din oase calde, cealaltă, un ghem nedeslușit din care se ridica ușor aburul. Apoi culese un os și, ridicând elegant degetul mic, îl duse la buzele roșii. Ținându-l în dinți, se duse la oglindă, unde se admiră cu leneșă încântare. Azvârli osul în foc și mai luă unul.

Nu era nimeni s-o vadă. Era așadar ciudat cum se tot ducea și se întorcea, de la oglindă la grămăjoara de oase, mereu cu un os în gură, cercetând să vadă dacă nu cumva se făcuse nevăzută și aruncându-l apoi în foc. Se mișca atât de grațios, parcă dansa, parcă ar fi fost

într-adevăr cineva în odaie s-o admire, sau parcă i-ar fi fost de ajuns că se admira singură.

Până la urmă, înainte să fi isprăvit de încercat toate oasele, își pierde interesul. Le azvârli nerăbdătoare pe cele care mai rămăseseră și răsturnă toată mizeria pe fereastră, fără să-i pese unde cădea. După aceea stinse focul, se întinse pe patul cel mare cu o mișcare stranie și stătu vreme îndelungată așa, în beznă, foindu-se nemulțumită.

— Și acesta, eroii mei, încheie Gawaine, este motivul pentru care noi, cei din Cornwall și Orkney, trebuie să ne împotrivim mereu regilor Angliei, și mai cu seamă clanului Mac Pendragon.

— De aceea a plecat tăticuțul nostru să se bată cu Regele Arthur ăla, fiindcă și Arthur e un Pendragon. Așa ne-a zis mămicuța.

— Și trebuie să ținem veșnic aprinsă flacăra dușmăniei, zise Agravaine, pentru că mămicuța e o Cornwall. Doamna Igraine e bunicuța noastră.

— Trebuie să ne răzbunăm familia.

— Pentru că mămicuța noastră e cea mai frumoasă femeie din lumea asta întinsă, greoaie și plăcut-rotitoare.

— Și pentru că o iubim.

Și-ntr-adevăr o iubeau. Cu toții, poate, ne dăruim necondiționat inimile unora care abia de ne închină vreun gând.